

Sygn. akt IV CSK 712/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko E. K. i A. K.-T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;

III. przyznaje adw. M. D. ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W skardze od wyroku Sadu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 kwietnia 2013 r., który został wydany w sprawie o zapłatę, powódka T. S. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i „potrzebą udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy „ciąg” działań, ocenianych jednostkowo jako działania podejmowane w granicach prawa, może się okazać czynem bezprawnym i zawinionym zarazem, powodującym odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadzie winy, a to z uwagi na naruszenie przez sprawcę czynu zasad współżycia społecznego, lojalności i uczciwości handlowej, które są elementem naruszonej przez sprawcę normy prawnej.” Ponadto, zdaniem skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym naruszeniem prawa i podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie. W istotny sposób obraził bowiem sąd II instancji art. 382 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, a uchybienie to miało niekwestionowany wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.”

W odpowiedzi na skargę pozwani wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca w pierwszej kolejności powołała się na występujące - jej zdaniem - w sprawie istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie tej przesłanki wiąże się z koniecznością precyzyjnego sformułowania konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań.

Wskazana przez powódkę kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione pytanie oraz uzupełniające je wywody mają na celu jedynie uzyskanie potwierdzenia trafności powołanych w skardze zarzutów, nie zaś wyjaśnienia abstrakcyjnego problemu prawnego, który budziłby poważne wątpliwości. „Zagadnienie”, które skarżąca przedstawiła w formie tego pytania, zostało uzasadnione w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a nie w drodze wymaganych argumentów prawnych mających świadczyć, że w sprawie wystąpiło zagadnienie, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Analiza postawionego pytania prowadzi do wniosku, że przedstawione wątpliwości dają się usunąć w drodze zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym, nie stanowią zatem przesłanki przysądu.

Skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11,

niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność sprowadza się do powtórzenia jednej z podstaw kasacyjnych oraz przedstawienia argumentacji na jej uzasadnienie. Takie uzasadnienie wniosku nie może zastąpić wyводу prawnego zmierzającego do wykazania oczywistości zarzucanych naruszeń prawa. Jak wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne elementy konstrukcyjne skargi, pełniące odmienne funkcje i wymagające przedstawienia właściwych dla każdego z nich argumentów, a zatem nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach należnych pozwanym rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).